

RESUM DEL LLIBRE

Part I

Som a l'any. El senyor Winston és un home que viu i treballa en un país que està sotmès a una sobirania i a unes formes de vida que estan controlades per un Partit, que governa com si es tractés d'una tirania i que està en guerra amb els altres països, és un país que imposa unes formes de vida i com si es tractés d'un camp de refugiats.

Winston viu tot sol, anteriorment havia estat casat però amb una dona però es van separar, viu en un edifici, en un setè pis. Treballa d'oficinista al Ministeri de la Veritat, dedicat a les notícies, l'educació, les belles arts i als espectacles.

Treballava en una cabina i feia d'oficinista, i es dedicava a canviar les xifres originals i fer-les coincidir amb les posteriors, rebia els números escrits del *Times* i els hi canviava les xifres, els imprimia i els guardava dins els arxius del Ministeri eliminant els anteriors. Tot això que realitzava s'aplicava a tota classe de documentacions i també a la literatura que pogués tenir algun significat polític o ideològic. Els arxius i les coses del passat eren posades al dia. La seva feina consistia en substituir, falsificar, dades i expedients.

A tots els edificis de la ciutat hi ha a dins uns cartells on hi ha unes lletres on s'hi pot llegir EL GRAN GERMÀ ET VIGILA, i on hi apareix el rostre d'un home que t'observa vagis on vagis, que et mira fixament, on fins hi tot tots els carrers eren vigilats per les Patrulles del Pensament diàriament.

Winston, com tota la gent d'aquella ciutat, és vigilat les 24 hores del dia pel Gran Germà, l'organització política i militar amb més poder. A cada habitació hi ha una telepantalla penjada a la paret que observa i vigila atentament que fan els habitants durant tot el dia dins les seves habitacions. Aquest objecte estava instal·lat a tots els llocs públics i era l'encarregat de transmetre totes les notícies a la gent de la ciutat. Els mantenia informats de com anaven les guerres i els hi feia saber les victòries que aconseguia el seu país, com també els informava de l'estat econòmic i social en que es trobava el país. Quan la telepantalla anunciava una victòria això significava un augment del nivell de vida, una millora de la societat i que les coses eren més senzilles.

És tracta d'un sistema on les persones estan controlades, on tot es captat per la telepantalla i ho veuen els governadors. Tot allò que fas o que es percebut per

l'objecte i no agrada als governadors aquets et vaporitzen immediatament, et maten.

La forma de governar s'estructura per 4 sistemes, el Ministeri de la Veritat, encarregat de les notícies, l'educació, les belles arts i els espectacles; el Ministeri de la Pau, que es dedica als afers de guerra; el Ministeri de l'Amor, per la llei i l'ordre i el Ministeri de l'Abundància, per assumptes econòmics. A cada un d'ells si podia llegir a la seves façanes les 3 consignes que caracteritzaven el Partit, les 3 ideologies que tenia aquest sistema de govern:

LA GUERRA ÉS LA PAU

LA LLIBERTAT ÉS LA ESCLAVITUD

LA IGNORÀNCIA ÉS LA FORÇA

Les estones lliures es dedicava a escriure un diari, on s'hi mostraven les idees o opinions de Winston sobre com es governava i sobre com es vivia en aquell lloc. La manera com ho escrivia era amb molta ràbia.

S'asseia a un raconet de l'habitació perquè la telepantalla no el veies i expressava les seves opinions personals. Si mai la telepantalla captava això que feia el matarien, ja que significa que estar violant la llei, realitza un acte que està prohibit que el podia condemnar a mort. Quan el va començar a escriure una de les preguntes que es formulava era que per a qui l'escrivia, per la gent del futur?.

Cada dia es repetia al Departament del Registre els anomenats Dos Minuts de l'Odi, on tothom es concentrava a una gran telepantalla preparats pels Dos Minuts de l'Odi, on s'hi mostraven fets o actes importants de temps anteriors, on la gent acaba insultant, xisclant i molt enfurismada sobre els fets que observava, com a mostra de rebel·lió. Allà hi trobà un tal senyor O'Brien, membre del Partit Anterior i titular de un càrrec important. També hi tornà a trobar una noia jove que treballava al departament de novel·les, amb la qual sempre hi coincidia i hi sospitava pensant que formava part de les persones relacionades amb el Gran Germà. Un cop passats els Dos Minuts de l'Odi i després d'haver pogut observar les reaccions de la gent va notar una certa relació amb aquell senyor, l'O'Brien, com si pensessin igual i compartissin el mateix.

Un dia mentre escrivia el diari van tocar a la porta, va pensar que eren les autoritats de l'ordre que l'havien descobert escrivint el seu diari i que li havia arribat l'hora de morir, però no eren ells, era la veïna del costat; tot i això s'endugué un gran ensurt. Era la veïna que li demanava si li podia arreclar l'aiguera. Quan en va sortir de casa va poder comprovar que els seus fills rebien una educació igual com la que ensenyava el govern en que vivien, ja que el pare d'aquells treballava d'Espia del govern. Això significa que la mainada puja tal i com actua el govern i que d'aquí pocs anys seràn els amos de tot.

Sempre que podia intentava recordar la seva infantesa que el portés a saber i a conèixer, la seva pròpia vida, on no podia recordar cap època on el seu país no hagués estat en mig de cap guerra. També intentava descobrir si es vivia millor que ara. Actualment Oceania estava en guerra amb Euràsia i era aliada de Àsia Oriental, això ho sabia Winston, però el Partit ho negava. Un dia va passar per davant la botiga on va comprar aquell llibre i hi entrà. Va comprar una bola de cristall que li va agradar. Quan marxava va tornar-se a trobar amb la aquella misteriosa noia.

Sovint per les nits somiava amb la seva mare, que va morir quan ell tenia 11 anys a causa d'una emfermetat, somiava que la seva mare i la seva germana havien mor per salvar-lo a ell. Un dia somià amb una dona on aquesta es tregué tota la roba amb un simple moviment del braç i aquest fet el feu reflexionar que el Partit aquell, el Gran Germà i la Polícia del Pensament també podien ser eliminats amb un simple moviment de braç, pensà que podia acabar amb tot això d'una forma molt senzilla.

Syme, un camarada que coneixia que era filòleg, es dedicava destruir paraules, a enriquir la neollengua per poder limitar el pensament, era molt intel·ligent i tenia unes idees molt seves, que si mai l'enganxaven el podien matar.

Part II

Un dia mentre estava treballant a la seva oficina es va aixecar un instant per anar al servei i mentre anava cap allà es va creuar amb aquella noia bruna de sempre, aquella a qui sempre observa, aquella a qui sempre es trobava, aquella que li aixecava unes sospites que li despertaven unes males intencions. Anava amb el braç embolicat, segurament s'havia fet mal treballant, fent servir aquelles màquines del taller on imprimien les novel·les. Tot just abans que s'arribessin a creuar la noia va caure a terra, s'havia entrebancat. Al caure va deixar anar uns crits de dolor, s'havia tornat a fer mal al braç que portava embolicat. Winston de seguida va ajupir-se per ajudar-la a incorporar-se i per donar-li auxili. Ella es va aixecar, el va agafar de la mà, i va seguir el seu camí passadís amunt. En aquell precís instant on la noia li va agafar la mà li va deixar un paparet a la mà. Winston de seguida es dirigeix cap al servei per poder llegir quin missatge hi ha escrit en aquell misteriós paper. Un cop estar dins i es disposa a obrir el paper pensa que això no seria una bona idea perquè recorda que els serveis són uns dels llocs que acostumen a estar més ben vigilats de tots. A continuació opta per tornar a l'oficina i llegir el paper

allà. Són uns moments de molta tensió i de molts nervis acumulats, el cor li va a cent per hora.

El primer que li passa pel cap és que es tracta d'un missatge polític, es pensa que deu ser un missatge que li envia la Policia del Pensament. Pensava que era una amenaça, que es tractava d'una trampa que li havia parat aquella noia bruna, estava ben convençut que era com una citació per practicar el suïcidi, que li esperava la mort, que l'havien enxampat. Després de capficar-se molt per intentar esbrinar que hi hauria escrit dins el paper el va obrir. Va quedar molt sorprès, en aquell paper hi havia escrit en lletres molt grosses la paraula *T'ESTIMO*. Després d'aquest xoc tant emocional, que li va suposar llegir aquestes paraules, Winston no es podia ni concentrar en la seva feina i mostrava un certs tocs d'agitació que eren captats per la telepantalla.

Ara Winston tenia un problema, trobar-se cara a cara amb aquella noia bruna per poder parlar.

Després d'uns quants dies ja havia pogut pensar tranquilament on podien trobar-se per poder parlar, va decidir que aquest lloc seria el menjador. Winston arriba al menjador i veu la noia asseguda tota sola en una taula i es dirigeix cap a ella. Els primers moments cap dels dos vol trencar el gel i resten callats, estan menjant i no gosen mirar-se, però finalment i després d'una llarga estona comencen a mantenir una conversa en un to molt baix i acorden quedar a les sis i mitja de la tarda a la plaça Victòria. Arriba la tarda, Winston arriba més aviat i resta passejant fins que ella arribi. Minuts més tard la veu al costat d'un monument. Es dirigeix cap allà i resten parlant una estona i finalment queden per diumenge. Arriba el diumenge i es troben al lloc on havien quedat, ja que quedaven de manera que ningú els pogués descobrir. Es dirigeixen a un turó on ningú els pot veure i on ningú els vigila, és un lloc on poden gaudir d'intimitat, un lloc on no hi ha telepantalles ni res que els molesti, és un lloc on gaudeixen de llibertat. Resten allà una llarga estona on es coneixen i on s'expliquen que han donat de si les seves respectives vides fins al dia d'avui, també exposen cadascú les seves opinions sobre el sistema de govern del Partit i de la manera de com el veuen i que en pensen. Després d'una llarga estona acaben adormits sota les bardisses.

Arriba l'hora de la despedida i tots fan el que poden per intentar no ser descoberts per ningú, ja que volen que això siguin trobades on puguin gaudir d'intimitat.

Aquella va ser la primera i última trobada durant aquell mes. Un altre dia es van tornar a trobar, fou en una església abandonada on ja ningú no hi passava i va ser el lloc on va fer l'amor per primera vegada. Després d'aquesta primera vegada i a partir d'ara sempre es trobaven a dalt de la botiga de Charrington. Allà podien estar tranquils i era un lloc segur, era una habitació on no hi havia telepantalles ni cap altre cosa que els pogués molestar. S'hi trobaven els vespres després de que tots dos acabessin la seva jornada de treball, i passaven llargues estones.

Al cap d'uns dies mentre Winston passejava pel passadís va notar com algú el seguia. La persona que tenia darrere seu era O'Brien i el seguia perquè volia parlar amb ell. Seguidament es va aturar i el va saludar. A continuació O'Brien li va posar la mà a l'espatlla i van seguir caminant al llarg del passadís. Li va dir que volia parlar amb ell perquè un dia va tenir la ocasió de llegir un dels seus articles que havia escrit en la llengua novaparla al Times, i li comentà el seu interès per la llengua novaparla, com també li va preuguntar si l'havia estudiada. Winston en veure l'interès que O'Brien havia mostrat pels seus articles li respongué que no l'estudiava, però que n'era un vertader afeccionat a aquesta llengua. O'Brien va respondre que havia pogut observar dos paraules velles d'aquesta llengua i va proposar-li a Winston el nom d'un diccionari de la llengua Novaparla.

Ja és el matí, Winston s'acaba de llevar amb els ulls plens de llàgrimes. Havia tornat a somiar amb la seva infantesa.. Recordava el pànic i el soroll dels avions que passaven bombardejan la ciutat, i com la gent utilitzava el metro per refugiar-se dels bombardejos. Quan el seu pare es va morir vivien en una habitació en pèssimes condicions de vida on només hi havia un llit per tots tres, ell, la mare i la seva germana petita que estava molt malalta. Recordava sobretot quan arriba el moment del racionament dels aliments, on ell sempre volia molt menjar i agafava el de la seva germana. També recordava els exèrcits patrullant per les ciutats i el

soroll de les metralladores i els tancs, les cues que es formaven a les botigues de queviures com per exemple les fleques per aconseguir una mica de menjar, el racionament, i que mai aconseguien el menjar i es quedaven sense. Recordava les llargues estones que es passava buscant menjar per tots els racons de la ciutat, les escombreries, les cantonades..com també podia arribar a recordar que vigilaven el pas dels camions per les carreteres i aprofitar els clots de la carretera per aconseguir una mica pinso que els queia dels remolcs. Recordava el somni aquell de la imatge del gest de la mare que protegeix el seu fill de les bales de l'helicòpter quan estan al bot salvavides.

Un dia es troben a casa d'O'Brien Winston i la noia. La casa d' O'Brein era molt gran, espaiosa i molt il·luminada, ell era un important membre d'un partit i gaudia d'unes millors condicions de vida, com també tenien el privilegi de poder apagar la telepantalla. Es tractava d'una reunió entre tots tres, Winston comença i diu que ha notat que hi ha com una organització secreta que va contra el sistema de govern actual,i que tant ell com Júlia, la noia, volen poder formar d'aquesta organització i volen ser fidels a O'Brien. Aquest posa com a exemple el seu criat, Martin, que està a la seva disposició i es un dels seus, a continuació vindren per aquesta organització secreta i per Goldstein. Winston, encoriat, pregunta si Goldstein existeix realment i O'Brein li respon que si però que no sap on es cerca. Finalment O'Brien diu que els hi donarà un llibre amb el

qual podran aprendre com és aquesta societat i podran saber com serà l'estratègia amb la qual la destruiran aquest sistema de govern del Gran Germà.

És el sisè dia de la semana del odi i anuncien tota una sèrie de mortaldats, deportacions, saqueigs, tortures a presoners...etc i molta propaganda que enganya. A continuació anunciant que Oceania està en guerra amb Àsia Oriental, tot es mentida , es un sabotatge, això provoca que tots els Ministeris es posin a treballar perquè aquest fet sigui real, perfecte, cosa que provoca que tothom treballi moltes hores al dia i fins hi tot tres dies seguits sense parar.

Un dia es troben Winston i Julia al lloc de sempre i Winston treu el llibre i el comença a llegir, i de sobte cau un quadre de la paret i darrere seu hi ha una telepantalla d'on en surt una veu misteriosa que els diu que no es moguïn i que estan morts, estan atrapats. Això no s'ho esperaven que fins hi tot en aquella riunosa habitació també els vigilessin. Després arriben soldats vestits d'uniforme i el senyor Charrington ha canviat totalment l'aparença Ara Winston es troba per primer cop davant un soldat del Pensament.

Part III

Els soldats s'el van emportar. No sabia on estava, això si, estava molt vigilat per les telepantalles, estava molt neguitós i molt desconcertat. És trobava a la presó, al Ministeri de l'Amor. Els pensaments de pànic i de terror es van apoderar del seu cos,

no sabia que li podia passar, si moriria, si el penajarein, i no sabia on era Julia, cosa que el tenia molt preocupat. Al cap d'una estona va trobar-hi Parsons, el seu veí, que també estava a la presó, però ell hi era per haver menyspreat el Gran Germà. Havia dit mentre dormia fora el Gran Germà, es a dir, havia insultat el màxim responsable del govern. Parsons va reconèixer aquest fet i ja es feia la idea de quin tipus de càstig li podia tocar, estava disposat a acceptar qualsevol càstig. El que crida més l'atenció es que a Parsons el va denunciar la seva filla petita, però tot hi això ell n'està orgullós perquè diu que la seva filla ha rebur una molt bona educació i ha estat educada com calia fer-ho. Diu que la seva filla va pel bon camí en aquesta vida i que sap perfectament les normes del Gran Germà.

També s'hi va trobar un poeta, Ampleforth, que va ser condemnat per escriure la paraula Déu, cosa que estava mal feta.

Els presoners tenien l'habitació 101. Un cop eres allà dins el mal, el dolor, s'apoderava de tu. Aquella habitació es per on no volien passar mai de la vida, tenien molta por. Abans d'anar aquella habitació preferien

culpar a qualsevol encara que fos innocent o matar a tota la seva família , o ser interrogats. Ho preferien tot menys anar a l'habitació 101.

Després va arribar O'Brien, era el que ho feia i desfeia tot. Era qui manava darrera tot això. Tenia el poder de produir el més gran dolor. Aquest ja feia set anys que vigilava i observava els moviments de Winston, i finalment el va poder interrogar . Després d'una llarga conversa i una llarga estona aquest li diu a Winston que esta on esta per una serie de coses que l'han fet arribar a on es ara i posseir el que posseix , ha volgut ser un desequilibrat i buscar la minoria d'un sol. Si el partit diu que això es així això es així, el que diu el partit s'ha de complir i així es com es funciona aquí. Winston el replica i diu que la realitat existeix, i O'Brien diu que només existeix en el pensament del Partit i que és immortal.

Cada vegada que Winston respon malament les descàrregues augmenten, es a dir, cada cosa que diu que no entra en els plans del partit i que no es acceptada per O'Brien esta malament. Si O'Brien diu que això es així i Winston no ho veu així , no està bé i ha descarregues. Un cop acaba la tortura Winston diu que aquell que la torturat es amic seu perque diu que l'estima i perque gracies a ell el dolor ha acabat.

O'Brien diu que el que fa l'habitació 101 és canviar el pensament de les persones, es a dir, salvar les persones que estaven contra el Gran Germà i canviar-los els pensament perque hi estiguin a favor.

També explica el cas de Jones, Aaronson i Ruthelford que es van penedir i perque volien morir purificats. Aquest tres homes eren antics membres del partit i va ser Winston qui els va condemnar per traïció, on ara faran dir a Winston que era un conte.

Igual com el tema de la guerra on Winston sabia la veritat. Li injecten una substància que li fara oblidar tots aquets pensaments que anaven contra el partit.

Després d'això Winston es recupera si vol saber si existeix el gran germà i li diu que si, que es l'encarnació del partit, tambe pregunta si el mateix existeix i O'Brien li diu que no. Això es un sistema que tracta de diferents etapes: la primera es aprendre i la segona comprendre.

El partit te el poder etern i tindrà la única lleialtat i que només el Gran Germà tindrà amor., que te un control sobre la materia total i que ho pot aconseguir tot. Només existiran els sentiments de por, rabia, dolor, odi traïció i cap més. Es construirà un mon de por, on hi haurà traïció i el progrés serà el dolor i l'esclavitud serà la llibertat, on ara aquesta civilització sera coneguda per l'odi.

S'eliminarà la ciència, l'art i la literatura, no hi haura bellesa si lletjor. No hi haurà la joia del procés de la vida. El Partit serà molt poderós i molt poc tolerant i Goldstein viurà per sempre en la ment de tota la gent del partit i de tota la gent que estigui governada pel Gran Germà. El partit és la Humanitat.

Winston diu que tot això no es farà realitat i que l'esperit del Home i de la vida en si els faran caure.

Un cop acaben de parlar O'Brien se sent tocat, però tot i això diu a Winston que el mataran quan no s'ho esperi.

Els temps passa i Winston es recupera i te més forces per aconseguir tirar endavant i compren que el partit es superior, que te unes idees fixes, un cervell molt fort i te molt de poder i molta massa al darrere, s'en don compte que es més facil seguir les pautes del partit, pero tot i això encara tenia forces per dir a O'Brien que odiaria per sempre el Gran Germà. Aquest el va fer entrar altre cop a l'habitació 101, i ara li va dir que li posaria rates carnívores a la cara, les rates era el que més odiava Winston i no si podia oposar, estava sentenciat, pero va començar a cridar que li posés la gabi de rates a Julia, a ell no, a Julia , a la Julia, que no li importava que li passes, no en volia saber res més d'ella, ja que l'havia trait. Això el va salvar de morir i va quedar en lliure.

Temps més tard Winston i Julia es tornen a trobar i es confessen l'un a l'altre. Van ser amenaçats amb una cosa que no pots vèncer i l'única solució que tens es dir que ho facin a una altre persona i no a ells mateixos. En definitiva t'has de preocupar de tu mateix. Les seves es separen, Winston treballa en un bar i s'enganxa a la Ginebra.

El Partit s'ha imposat sobre totes les coses i ha après a adorar al Gran Germà per tot el que li queda de vida i espera que li arribi la mort d'una manera inesperada i sense que s'en dongui conta.

TREBALL DE FILOSOFIA

RESUM D'UN LLIBRE

TÍTOL: 1894

AUTOR: George ORWELL

Nom: Marc Plazas

Curs: 1r Batx A